

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

BẠCH NGÂN PHƯỢNG XUẤT HIỆN

Bị Yến Thanh dùng cực hình hành hạ một lúc gã thiếu niên chỉ còn thoi thóp thở.

Lúc đó Yến Thanh mới ngưng rồi điểm vào tử huyệt cho gã chết luôn, quăng thân vào một góc đoạn quay qua gã thứ hai thốt :

- Bằng hữu thấy chứ ! Phần dành cho bằng hữu phải hơn ! Bằng hữu chuẩn bị tiếp nhận đi !

Chàng khai giải huyệt đạo cho gã.

Gã kêu lên :

- Tôi nói ! Tôi nói ! Cái gì tôi cũng nói hết ! Đừng hành hạ tôi !

Yến Thanh mỉm cười :

- Vậy là tốt !

Chàng điểm huyệt quanh vết thương cầm máu cho gã rồi hỏi :

- Người biết bọn ta là ai chẳng ?

Thiếu niên gật đầu :

Yến Thanh hỏi :

- Ai ?

Thiếu niên đáp :

- Bạch môn chủ và Yến đại hiệp !

Yến Thanh hỏi :

- Người biết trước bọn ta đến đây ?

Thiếu niên gật đầu.

Yến Thanh hỏi :

- Ai bảo người mai phục trên xà nhà để ám toán bọn ta ?

Thiếu niên do dự một chút :

- Một nữ nhân ! Ám khí đó nàng trao cho tôi.

Yến Thanh hỏi :

- Các người đã làm gì Phong Hỏa Đầu Đà ?

Thiếu niên đáp :

- Thừa cơ hội lão không chú ý bọn tôi điểm huyệt và dấu lão ở trong pho tượng.

Yến Thanh gật đầu, điểm vào tử huyệt của thiếu niên. Gã ngẻo đầu tắt thở.

Bạch Kim Phượng lấy làm lạ hỏi :

- Sao đại hiệp giết hần ?

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Để làm gì cái thứ phản sư ?

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Chúng ta còn phải hỏi hần thêm nhiều việc nữa kia mà ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Vô ích ! Những gì muốn hỏi tại hạ cũng biết rồi. Đối phương dùng chúng làm công cụ ám toán chúng ta tự nhiên không để cho chúng biết chi nhiều, sợ chúng ta chế ngự chúng khai hết.

Nhìn hai xác chết, Bạch Kim Phượng thở dài :

- Hiệp danh thì lớn thật, song cái tâm độc cũng đáng khiếp ! Giết chúng như thế này kể cũng tàn nhẫn !

Yến Thanh nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ thống hận nhất lũ phản sư ! Chính lũ này là nguồn gốc sinh họa hoạn cho nhân loại. Nghịch tử gây hỗn loạn trong gia đình, phản đồ gây điên đảo trong sư môn, nếu không diệt trừ sớm chúng sẽ phá hoại an ninh cộng đồng !

Bạch Kim Phượng không muốn tranh luận dài dòng về chuyện xa xôi, tuy nhiên nàng không tán đồng lắm thái độ tích cực của Yến Thanh.

Nàng nghĩ rằng con người dù bại hoại đến đâu cũng có thể hoán cải, tuy không trọn vẹn cũng được phần nào.

Tại sao tích cực trừ diệt mà không hoàn thiện, được người nào hay người ấy ?

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ biết bọn này bại hoại vì nữ sắc đó ! Chúng thuộc lứa tuổi phương cương, lực cường chí tráng song đôi mắt lơ đãng, da mặt nhợt nhạt chứng tỏ chúng trác táng cực độ, miệt mài trong cuộc truy hoan.

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Dù sự suy luận của đại hiệp đúng đi nữa phỏng ích lợi gì ? Vấn đề là tìm người chủ sự của chúng là ai !

Yến Thanh cười lạnh :

- Bởi muốn tìm hiểu kẻ chủ sự chúng tại hạ mới suy luận như thế đó ! Suy luận như vậy là để cho môn chủ thấy kẻ chủ sự chúng là một nữ nhân !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Một nữ nhân ! Mơ hồ quá ! Nữ nhân đó là ai, thuộc phe phái nào ? Nữ nhân đó đi đâu rồi ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Là ai tại hạ hiểu rồi không cần phải hỏi chúng.

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Đại hiệp biết ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đương nhiên ? Nữ nhân đó không khác môn chủ bao nhiêu, bất quá không đẹp bằng môn chủ thôi ! Tuy nhiên nàng ấy có một mỹ lực hấp dẫn nam nhân cực mạnh. Võ công lại cao, không kém môn chủ !

Bạch Kim Phượng sững sờ :

- Làm sao đại hiệp hiểu rành như vậy được ?

Yến Thanh thốt :

- Phong Hỏa Đầu Đà là sư đệ của Tung đạo trưởng tất nhiên phải có võ công cao thì người chế ngự đầu đà phải có võ công cao hơn mới đắc thủ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Gã thanh niên kia bảo rằng chính chúng hạ thủ mà ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tài nghệ của chúng chưa vượt qua mức tầm thường, giết đầu đà thì được chứ chế ngự đầu đà thì chúng không làm nổi ! Phải có một kẻ thứ ba có võ công cực cao, chính kẻ này hạ thủ.

Bạch Kim Phượng chớp mắt :

- Nữ nhân đó là ai ?

Yến Thanh buông gọn :

- Linh muội !

Bạch Kim Phượng suýt rú lên :

- Ngân Phượng ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng là nàng ! Một nữ nhân cao võ công không phải hiếm song phóng đảng đến độ có thể tiếp cận bất cứ nam nhân nào, kể cả những nam nhân đệ tiện nhất thì trên đời này chỉ có mỗi một người thôi. Là linh muội.

Bạch Kim Phượng đỏ mặt, thẹn cho em, thẹn cho mình, nàng trách :

- Đại hiệp không nên nói những tiếng khó nghe !

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ chỉ thốt những lời thật, linh muội là con người như thế nào trong Thiên Tàn Môn từ trên xuống dưới ai ai cũng đều biết.

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Bẩm tính thiên sanh của Ngân Phượng không phải là thâm dật. Chẳng qua vì nó hồ đồ lắm, lại luyện tập theo quyển hạ pho bí kíp Thiên Tàn Môn, một môn học thiên về tà đạo, dần nàng biến cải tâm tính nên trở thành gái hư hỏng. Ngoài ra môn học của nó đòi hỏi sự cấu hợp thường xuyên với nam nhân, có vậy tài nghệ của nó mới tăng tiến.

Yến Thanh mỉm cười :

- Người ta ai ai cũng háo sắc, không nhiều thì ít. Háo sắc như hai gã đó đến độ mặt mày hốc hác, thân thể xác xơ thì đương nhiên là chúng đã gặp một nữ nhân cực đậm. Do đó tại hạ đoán định ra là linh muội chủ sử ! Xin lỗi môn chủ nếu tại hạ nặng lời đối với linh muội !

Rồi chàng tiếp :

- Môn học đó trong Thiên Tàn Môn chẳng mấy kẻ dám theo bởi muốn thành tựu cao độ tất phải dẫn đến con đường linh muội đang đi.

Bạch Kim Phượng suy tư một lúc lâu rồi hỏi :

- Ngân Phượng ở đâu :

Yến Thanh đưa tay chỉ :

- Trong tượng phật khổng lồ đó. Nàng đang dùng Phong Hỏa Đầu Đà làm tấm bình phong. Nếu tại hạ dám mũi kiếm vào là đầu đà hứng trọn cho nàng.

Bạch Kim Phượng không tin.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ không lầm đâu ! Vừa rồi tại hạ bảo trong điện không có người đề nghị với môn chủ trở lại thị trấn. Nàng sợ chúng ta đi thật nên phát động một thỉnh âm nhỏ, đủ làm cho tại hạ chú ý. Chúng ta tất phải vào lục xét lúc đó hai gã nấp trên sà nhà sẽ bắn ám khí hạ sát chúng ta. Rồi sau đó thỉnh âm ngưng bật luôn. Nếu chỉ có mỗi một mình đầu đà trong tượng phật thì lão đã tiếp tục lên tiếng cảnh cáo chúng ta đừng làm mưu bòn ầy. Vì có linh muội ở sau lưng khổng chế lão nên lão phải nín.

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Đại hiệp nói gì thì nói tôi vẫn không tin Ngân Phượng có đến đây !

Yến Thanh thở dài :

- Bộ óc của môn chủ chết hẳn rồi ! Đệ tử đầu đà không thể nhận ra môn chủ, lại càng không thể nhận ra tại hạ, nhưng chúng lại gọi ngay chúng ta, đúng họ đúng tên. Điều đó chứng tỏ một sự an bày rõ rệt và do linh muội chủ sử !

Bạch Kim Phượng hướng về pho tượng gọi :

- Ngân Phượng ! Nếu quả có hiền muội trong đó thì nên ra đây gấp đi !

Nàng gọi đến lượt thứ hai.

Một tràng cười trong trẻo từ trong bụng pho tượng vang vọng ra.

Tràng cười nghe êm dịu, quyến rũ lạ lùng.

Rồi một nữ nhân bước ra khỏi pho tượng.

Nữ nhân đồng vóc dáng với Bạch Kim Phượng song không đẹp bằng Kim Phượng.

Tuy nhiên phong độ đa tình của nàng hiện lộ lộ, ai nhìn nàng là thấy lửa lòng bốc cháy liền.

Bạch Kim Phượng là tiên nữ thuần khiết còn nàng là ma nữ giáo hoạt.

Bạch Kim Phượng kinh hãi kêu lên :

- Ngân Phượng ! Quả nhiên là hiền muội !

Bạch Ngân Phượng cười duyên :

- Đại thơ ! Lại một lần nữa đại thơ thắng cuộc rồi đó nhé ! Khéo tìm đâu ra một viện thủ đắc lực ghê ! Tâm trí, khí độ, nhân phẩm, tài năng, nhất nhất cái gì cũng cao ! Trên hắc Mã Bách Bình của tôi mấy bậc.

Quay qua Yến Thanh nàng tiếp :

- Yến huynh ! Tuy chúng ta mới gặp nhau lần đầu song tôi cảm thấy như quen từ lâu, có lẽ tại tôi hằng ngưỡng mộ Yến huynh mà thành ấn tượng chăng ? Nghĩ mà tiếc hận chúng ta gặp nhau quá muộn màng !

Yến Thanh cười lớn :

- Không muộn đâu ! Không ! Chúng ta đồng còn trẻ mà !

Bạch Ngân Phượng đảo ánh mắt thu ba chớp chớp :

- Là lãng tử cho nên có khác người. Yến huynh giàu hững quá, gặp hạng nữ nhân nào cũng nổi hứng được cả ! Yến huynh có đại thơ còn muốn vương tay đến tôi nữa sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Linh tử đâu có thuộc về nam nhân nào ? Mà tại hạ cũng chưa được mắt xanh của linh tử chiếu đến.

Bạch Ngân Phượng nheo mắt :

- Thật vậy ? Chúng ta làm quen với nhau đi !

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Bất quá tại hạ là một lãng tử mà lãng tử thì không thể có hứng thú bên cạnh một gái có chồng !

Bạch Ngân Phượng khoát tay :

- Đừng quan tâm đến Mã Bách Bình, Yến huynh ! Tôi tuy lấy hắc nhưng sự lấy nhau đó chỉ có trên danh nghĩa thôi. Thời gian tôi tiếp cận những nam nhân khác nổi lại còn dài hơn những lúc tôi và hắc tựa kề nhau. Không bao giờ hắc lưu ý đến những mảnh tình vụn vặt của tôi !

Yến Thanh lắc đầu :

- Trái lại tại hạ rất lưu ý. Bởi một lãng tử dù phóng túng đến đâu cũng không sàm sỡ với chị dâu !

Bạch Ngân Phượng thản nhiên :

- Tôi sẽ ly dị với hắc ! Về việc này hắc không còn mong muốn gì hơn !

Yến Thanh mỉm cười :

- Còn một lý do nữa ! Bình sanh tại hạ không có hứng thú bên cạnh một nữ nhân muốn sát hại tại hạ !

Bạch Ngân Phượng kêu lên :

- Tôi làm sao nỡ giết Yến huynh chứ ?

Yến Thanh tiếp :

- Cái mùi vị của Thi Độc Châm trong cái ống đồng này chắc khó chịu lắm ?

Bạch Ngân Phượng cười nhẹ :

- Thì ra Yến huynh thắc mắc vì vật đó ! Cứ yên trí đi Yến huynh ! Trong mình tôi có sẵn giải dược luôn luôn mà ! Tôi chỉ muốn chế ngự các người chứ đâu muốn giết ai !

Yến Thanh tiếp :

- Tại hạ hiểu ! Nếu đại tẩu có lòng hãm hại nhau thì lúc bọn tại hạ vào đại tẩu đã cho bọn thiếu niên phát động ám khí rồi ! Đắc thủ hay không chỉ trong lúc đó thôi !

Bạch Ngân Phượng gật đầu :

- Đúng như vậy ! Hà hướng trong ống đồng chỉ có một mũi châm duy nhất ! Yến huynh không tin cứ trút ống ra mà xem ! Tôi tuyệt nhiên không có ý giết hai người.

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Vậy hiền muội muốn gì ?

Bạch Ngân Phượng đáp :

- Quyền thượng bí kíp Thiên Tàn !

Bạch Kim Phượng chận lời liền :

- Cái đó thì không được ! Đừng hy vọng vô ích. Hiền muội đã ly khai Thiên Tàn Môn rồi mà Thiên Tàn Bí Kíp kia là võ học của Thiên Tàn Môn, người ngoài không thể xem được. Ngu thơ còn định đòi lại quyền hạ nơi tay của hiền muội nữa đó.

Bạch Ngân Phượng mỉm cười :

- Thơ thơ ! Võ học ghi chép ở quyển hạ cực kỳ tàn độc, thơ thơ có đòi lại cũng không dùng được. Tôi biết thơ thơ không muốn biến thành một Ngân Phượng thứ hai.

Giọng nói của nàng hiện tại có phần chua chát quá, như xót cho phận mình, lo phận chị.

Nàng cười khổ tiếp luôn :

- Thơ thơ không trao quyển thượng cho tiểu muội cũng chẳng sao, nhưng bộ phận tâm pháp của quyển đó thơ thơ phải truyền lại cho tiểu muội mới được. Tà công gây ảnh hưởng nơi tiểu muội càng ngày càng nặng, đến độ tiểu muội không thể thiếu vắng nam nhân một ngày nào cả. Hơn thế lửa lòng càng lúc càng bốc cao ngọn, mỗi khi tiếp xúc nam nhân tiểu muội cảm thấy hỏa hoạn bùng lên trong mình mãnh liệt, nam nhân sợ hãi nên chẳng ai dám gần tiểu muội lần thứ hai. Hết người trong Thiên Tuyệt Cốc tiểu muội phải xuất ngoại tìm nam nhân khắp nơi, hết gần rồi đến xa, tiểu muội chỉ sợ một ngày nào đó nội hỏa sẽ làm cho tiểu muội không chết cũng điên. Cho nên tiểu muội cần bộ phận tâm pháp để luyện cho cái tâm tịnh lại, hầu cải thiện con người của chính mình, đồng thời sống thêm một lúc nữa !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Mình làm thì mình chịu, hiền muội còn than van cái nỗi gì !

Bạch Kim Phượng lộ vẻ khổ sở :

- Tiểu muội có như thế này cũng không đáng trách đâu thơ thơ ! Ngày trước chọn quyền bí kíp tiểu muội đâu có ngờ quyền sách đưa đến hậu quả như ngày nay ! Tiểu muội có hư hỏng cũng là tại lầm học tà công chứ đâu phải bổn tánh ?

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Nếu ngu thơ kiên trì không chịu giao ?

Bạch Ngân Phượng thở dài :

- Thì tôi không còn cách nào hơn là bất chấp cốt nhục tình thâm bởi lẽ tôi cần phải sống !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Có giết ngu thơ cũng vô ích. Ngu thơ đã đốt quyền bí kíp rồi, còn bộ phận tâm pháp thì nằm trong ký ức của ngu thơ đây ! Ngu thơ đã học thuộc lòng trước khi thiêu hủy !

Bạch Ngân Phượng giật mình :

- Thật vậy !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Thật ! Ngu thơ bị dồn vào một hoàn cảnh lui không chỗ đến không nơi thì còn giữ nó làm gì ? Chỉ một cách đó thôi !

Bạch Ngân Phượng trầm ngâm một lúc.

Sau cùng nàng thốt :

- Bình sanh thơ thơ không hề nói dối. Tiểu muội tin là thơ thơ có đốt thật. Thôi thơ thơ đi đi, tìm một nơi nào thanh vắng ẩn mình đừng để cho họ bắt gặp.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Hiền muội bảo ngu thơ trốn ?

Bạch Ngân Phượng gật đầu :

- Phải ! Thơ thơ không nên quá khờ đặt niềm tin nơi một thiếu số thuộc hạ còn sót lại quanh mình. Thơ thơ cũng đừng tưởng võ công Thiên Tàn là siêu việt ! Lão đầu đà kia là sư đệ của Tung đạo trưởng nhưng tôi chỉ dùng ba chiêu là đánh bại ngay. So với lão đầu đà tôi còn trên mấy bậc nhưng so với bọn họ tôi bất quá thuộc nhị lưu cao thủ thôi ! Võ công Thiên Tàn chẳng ra cái quái gì trước mắt họ cả, thơ thơ đừng y cứ vào đó mà có ngày vỡ mộng, thiệt thân !

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Họ là những ai ?

Bạch Ngân Phượng cười khổ :

- Tiểu muội không hiểu rõ. Thiên Tuyệt Cốc ngày nay cầm như giang san của họ rồi. Mã Bách Bình là người do họ tạo dựng lên, hiện tại địa vị của hắn cao hơn ai hết,

kể cả Liễu Bất Thanh và Độc Mục Thân Ni Tôn Bất Lão. Thiên Tuyệt Cốc được xem như một phân đà của họ vậy thôi !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Còn địa vị của hiền muội ?

Bạch Ngân Phượng đáp :

- Thiên Tuyệt Cốc Chủ. Tại Thiên Tuyệt Cốc thì muội có chút quyền hành, tuy nhiên vẫn bị Mã Bách Bình tiết chế. Hắn sung chức giám đốc tại tổng đàn đó !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Thực sự họ là những ai, thuộc tổ chức nào ?

Bạch Ngân Phượng giải thích :

- Cái gốc là Thiên Ma Giáo. Theo tiểu muội thì trong Thiên Ma Giáo ít nhất cũng có đến bốn Lĩnh Chủ ! Bạch Phúc là một trong số đó. Bạch Phúc chết đi còn lại ba, danh xưng gì tiểu muội không được rõ.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Hiền muội không biết mảy may về họ ?

Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Không ! Bạch Phúc có thế lực của Thiên Tàn Môn do lão lôi cuốn làm hậu thuẫn, tiểu muội chỉ biết bộ phận đó thôi. Còn ba người kia thì ai ai cũng có lực lượng riêng biệt làm hậu thuẫn, nhưng thực lực của họ như thế nào tiểu muội không hiểu được. Hiện tại Mã Bách Bình thay thế Bạch Phúc nên địa vị của hắn vượt cao. Tuy nhiên hắn chỉ là bù nhìn của ba người kia, chính hắn cũng chẳng hiểu gì rõ rệt. May ra thân phụ của hắn biết được phần nào hơn hắn !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Hiền muội bảo ngu thơ rời khỏi nơi này thế là hiền muội không còn mơ vọng bí kíp Thiên Tàn nữa phải không ?

Bạch Ngân Phượng cười khổ :

- Thơ thơ, chúng ta sống bên nhau từ thuở ấu thơ đến lúc trưởng thành, tiểu muội biết rõ tánh tình của thơ thơ, thơ thơ chấp ý không giao quyền bí kíp đó thì dù tiểu muội có bức bách cách nào thơ thơ cũng chẳng giao. Mà giết thơ thơ thì tiểu muội cũng không sống được thì hà tất phải giết thơ thơ ! Nếu cả hai cùng chết thì nên để cho một người sống là phải hơn, tại sao lại phải tương tàn để rồi cũng phải chết hết ?

Yến Thanh chen lời :

- Nay đại tẩu ! Đại tẩu trúng độc nặng đến thế à ?

Bạch Ngân Phượng cười khổ :

- Nặng lắm, Yến huynh ! Mã Bách Bình là con người hiểm trá không tưởng nổi, đối với vợ con trong nhà hắn vẫn có thâm mưu độc kế như thường, chẳng khác nào đối với ngoại nhân. Hắn cố ý buông lời cho tôi càng lúc càng chìm sâu vào tội lỗi, hiện tại thì tôi không còn cách nào vươn mình thoát khỏi vũng bùn lầy!

Yến Thanh lắc đầu :

- Đại tẩu nói sao chứ tại hạ thấy Bách Bình huynh không đến nổi hèn hạ như vậy đâu !

Bạch Ngân Phụng hừ một tiếng :

- Sao lại không ? Hắn lợi dụng tôi để từ từ bò lên cao vị, trước kia tôi vốn thực tâm yêu hắn, có yêu hắn tôi mới ưng thuận lấy hắn làm chồng chứ. Nhưng hắn âm thầm xúi dục nói rằng không thể mãi mãi cúi đầu thọ nhục để cho người khống chế. Muốn thoát ly áp lực tất phải có võ công cao, hắn khuyến dụ tôi cố công luyện tập võ công. Công lực của tôi ngày càng tiến bộ, cả Liễu Bất Thanh và Tôn Bất Lão cũng bị tôi bỏ sau xa. Nhờ thế mà tôi khống chế được toàn bộ chân lực trong Thiên Tuyệt Cốc. Nhưng người hưởng thụ ưu thế của tôi chính là Mã Bách Bình chứ chẳng phải cá nhân tôi. Hắn đã dùng tôi để làm vật lót đường cho hắn !

Yến Thanh chớp mắt :

- Có việc như vậy sao ?

Bạch Ngân Phụng tiếp :

- Hắn không được bọn người kia tôn trọng cho lắm nên có ý tỏ ra bất hòa với tôi, yêu cầu bọn họ phải viện thủ đến tiếp trợ hắn, khống chế Thiên Tuyệt Cốc.

Hắn viện lễ võ công của tôi rất cao, muốn cho hắn nắm trọn quyền hành tại Thiên Tuyệt Cốc thì họ phải giúp hắn, không giúp người thì cũng giúp hắn tập luyện võ công. Hiện tại hắn đã đạt được mục đích rồi. Thiên Tuyệt Cốc Hoàn toàn về tay hắn mà tôi cũng không có cách nào thắng hắn nữa.

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Tâm cơ của hắn sâu hiểm quá !

Bạch Ngân Phụng tiếp :

- Bất quá đại cuộc như thế nào hắn chưa được hiểu rõ. Tuy vậy hắn vẫn muốn lên cao hơn nên âm thầm hoạt động để một ngày nào đó lật đổ tất cả mọi thế lực trên giang hồ, giành quyền bá chủ. Hắn vẫn khuyến khích tôi cố tập luyện thêm để trở thành một sát thủ lợi hại san bằng mọi chướng ngại cho hắn nhẹ bước đến đỉnh vinh quang. Hắn xem tôi là một vật lót đường chứ không phải là một người vợ đầu áp tay gối !

Yến Thanh hỏi :

- Cô nương cam tâm tuân phục ý muốn của hắn ?

Chàng không dùng hai tiếng đại tẩu để xưng hô với nàng nữa.

Bạch Ngân Phụng thở dài :

- Tôi còn muốn sống ! Với tình trạng này thì chỉ trong ba năm nữa thôi là nội hỏa sẽ đốt chết tôi. Mà tôi thì muốn sống lâu hơn, nên bắt buộc tôi phải tuân phục hắn.

Yến Thanh kinh dị :

- Tại sao ?

Bạch Ngân Phụng giải thích :

- Không rõ hần học ở đâu được môn tà công, cứ mỗi lần tôi không tìm được một nam nhân nào làm cho tôi thỏa mãn thì tôi quay về với hần là hần cho tôi mãn nguyện ngay. Thành thử tôi rất cần hần, tôi sẵn lòng phục hần là vì cái việc dự bị cho những cơn thiếu thốn. Trừ ra khi tôi có bộ tâm pháp trong quyển thượng của bí kíp Thiên Tàn để tập luyện theo đó tịnh tâm lần hồi, diệt trừ nội hỏa là tôi bất chấp mọi mạng lệnh của hần ! Ngược lại tôi chỉ còn có cách cúi đầu !

Yến Thanh ạ lên một tiếng :

- Chả trách cô nương cấp bách chiếm hữu quyển bí kíp đó !

Bạch Ngân Phượng tiếp :

- Hôm nay hần ngăn chặn các vị tại thị trấn, nếu muốn là hần chế ngự hai vị dễ dàng nhưng hần lại cố ý thất thế để các vị chế ngự ngược lại hần, rồi buông tha các vị ra đi. Thấy việc đó tôi biết ngay là hần không muốn tôi đoạt quyển bí kíp nơi tay đại thơ.

Bạch Kim Phượng mắng :

- Con người khả ố thật !

Bạch Ngân Phượng cười khở :

- Chẳng nên trách hần, thơ thơ ạ ! Mình muốn sống hần cũng muốn sống vậy chứ! Hần cần phải nắm thế mạnh để bảo vệ sự sống chứ ! Trước kia thực ra hần không đến nỗi hèn cỡ đó. Sau này vì tình thế bắt buộc, nếu hần không giở thủ đoạn đối với tôi thì bọn người kia không trợ giúp hần luyện công. Tôi phải tiến bộ hần mới được chỉ điểm để vượt xa trên bậc tôi, hầu không chế tôi, không chế toàn bộ nhân lực tại Thiên Tuyệt Cốc !

Yến Thanh thốt :

- Dù sao cô nương và Mã Bách Bình vẫn là vợ chồng với nhau thì cái lẽ là phải tương trợ lẫn nhau. Giúp hần thành công cô nương cũng được hưởng phần nào vinh hạnh...

Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Bị bức bách mà giúp thì có chứ cam tâm tình nguyện thì không ! Hiện tại tôi chỉ tự cứu lấy mình trước hết, còn những gì khác sau này hần hay.

Chợt Bạch Kim Phượng thốt :

- Ngu thơ sẽ truyền bí quyết luyện Tịnh Tâm Pháp cho hiền muội !

Bạch Ngân Phượng sáng mắt lên :

- Thật vậy, thơ thơ !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Nhưng chỉ tâm pháp tịnh tâm mà thôi, ngoài ra chẳng thêm chi khác nữa đấy !

Bạch Ngân Phượng cười tươi :

- Tiểu muội chỉ cần đọc bộ phận đó. Thơ thơ có truyền cho cái gì khác tiểu muội cũng không ham.

Bạch Kim Phượng lấy một mảnh gỗ nơi bực thờ, rút trâm trên đầu xuống, khắc mấy hàng chữ nhỏ đoạn bảo :

- Khi nào hỏa dục bốc mạnh thì hiền muội hãy theo bí quyết này tĩnh tọa vận công, tâm hỏa sẽ dần dần lắng dịu. Nên nhớ là từ khi bắt đầu luyện thì tiểu muội phải dứt khoát với hành vi trước. Nếu còn thói nào tật nấy thì đừng tiếp tục luyện vô ích. Chẳng bao giờ hiệu nghiệm đâu !

Bạch Ngân Phượng tiếp lấy mảnh gỗ, cắt vào mình rồi đáp :

- Tiểu muội hiểu ! Vì ảnh hưởng của môn tà công tiểu muội mới truy lạc như thế này chứ đâu phải bản tính trời sanh dâm dật phóng đảng !

Nàng dợm mình toan đi.

Yến Thanh vội hỏi :

- Cô nương có mang thuộc hạ theo chăng ?

Bạch Ngân Phượng lắc đầu :

- Tôi âm thầm lẻn đi một mình, cả Mã Bách Bình cũng không hay biết !

Yến Thanh lại hỏi :

- Làm sao cô nương biết được địa phương này mà đến ?

Bạch Ngân Phượng mỉm cười :

- Hai gã thiếu niên đó bị Thiên Tuyệt Cốc mua chuộc từ mấy năm trước. Chẳng riêng gì nơi này mà trọn số mười tám trạm giao liên do Tung đạo trưởng lập ra đều do Thiên Tuyệt Cốc khống chế hết !

Nàng phóng mình đi liền.

Bạch Kim Phượng sững sờ, không tưởng là các cơ sở bên ngoài đều bị Thiên Tuyệt Cốc giám thị tất cả !

Yến Thanh thở dài :

- Xem ra lệnh muội có chỗ giống tại hạ !

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Giống ở chỗ nào ?

Yến Thanh đáp :

- Lúc lừa người thì cái vẻ quá thành thật, đến độ tự mình cũng không nhớ là đang lừa người, cho nên người bị lừa dễ mắc lừa lắm !

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Đại hiệp nói sao ? Ngân Phượng lừa tôi ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Lừa hoàn toàn thì không đúng ! Bất quá trong mười câu nói có chín câu thật thì dù có một câu giả thì người đối thoại cũng tin là thật luôn !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Câu nào giả ?